

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 295/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 CoE 47/2011-25 z 30. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., odmieta pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu

majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 CoE 47/2011-25 z 30. marca 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 29. apríla 2005 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickej osobe úver v sume 165,97 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v 12 mesačných splátkach. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, bola 23. októbra 2005 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka.

Ďalej bol 14. februára 2006 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) 6. marca 2006 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 11 Er 94/2006-15 zo 4. novembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 16 CoE 47/2011-25 z 30. marca 2011 tak, že prvostupňové uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu a postupom súdov, ktorý mu predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské

práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že «... pojem „spravodlivosť konania“, v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahrnuje už vyššie uvedený princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...». V tomto ohľade vyčítala okresnému súdu, že „... z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie...“. Podľa názoru sťažovateľky „... tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania tak, že exekučné konanie bez ďalšieho zastavil, porušil právo sťažovateľa vlastníť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle Protokolu 1 Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatočného protokolu...“ napadnutým uznesením krajského súdu, zruší napadnuté uznesenie, vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Sťažovateľka v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovanej ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniu krajského súdu č. k. 16 CoE 47/2011-25 z 30. marca 2011, ktorým podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil neprípustnosť exekúcie a zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania uznesením okresného súdu č. k. 11 Er/94/2006-15 zo 4. novembra 2010 bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť. Tým súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 16 CoE 47/2011-25 z 30. marca 2011

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnemu problému nastolenému v sťažnosti sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárskej zápisnice).

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, okamih, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takého konania. Jedným z takých predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutým uznesením potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Krajský súd v uznesení č. k. 16 CoE 47/2011-25 z 30. marca 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 94/2006-15 zo 4. novembra 2010, okrem iného uviedol:

„Krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 1, 2 OSP a napadnuté uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Z exekučného spisu vyplýva, že poverenie na vykonanie exekúcie sp. zn. EX 142/06 pre súdneho exekútora vydal exekučný súd 06.03.2006. Exekúcia bola vedená na vymoženie istiny 8.200,- Sk s príslušenstvom a trov exekúcie. Rozhodnutiu exekučného súdu o neprípustnosti exekúcie predchádzalo predloženie návrhu oprávneného, doručené 16. 09. 2010, v ktorom žiadal v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku o zmenu v osobe súdneho exekútora.

Krajský súd vec posúdil a zistil, že exekučný súd rozhodol o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a exekúciu zastavil potom, ako do svojho rozhodnutia premietol všetky dôležité skutkové a procesné okolnosti, ktoré boli uvedené v odôvodnení rozhodnutia a na ktoré krajský súd poukazuje. Dôvody pre zastavenie exekúcie súd vo svojom rozhodnutí vysvetlil vecne správne a v súlade so skutkovým a právnym stavom veci. Exekučný súd rozhodol o neprípustnosti exekúcie peňažnej pohľadávky, lebo jej splneniu bránili zákonné prekážky. Súd bol povinný na zákonne prekážky prihliadnuť tak, aby rozhodnutím neodňal účastníkom možnosť konať pred súdom a aby exekúcia bola zastavená, keď jej pokračovaniu bránia zákonne dôvody. Tieto dôvody existovali pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie a súd bol povinný už pri rozhodovaní o udelení poverenia exekútorovi posúdiť predloženú notársku zápisnicu z hľadiska jej formálnej a materiálnej vykonateľnosti.

V exekučnom konaní má súd postupovať z úradnej moci v prípadoch, v ktorých Exekučný poriadok dáva právomoc rozhodnúť o zastavení exekučného konania, ktorému predchádza vyhlásenie exekúcie za neprípustnú. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nezakladá procesnú prekážku, pretože exekučný súd by nemohol konať o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a exekúciu zastaviť, čo by bolo v rozpore so zmyslom právnej úpravy. Súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bola exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňal, aj

napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.

Notárska zápisnica N 5302/2005, Nz 49772/2005 z 23. 10. 2005 (č. 1, 5, 6 súdneho spisu) bola právnym dôvodom, pre ktorý exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Notárska zápisnica je predpismi procesného práva uznaná za exekučný titul. Notárska zápisnica je procesno-právny inštitút, ktorý nadväzuje na ustanovenia občianskeho a obchodného práva o uznaní dlhu, resp. záväzku. Súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je jej podstatnou náležitosťou, tento prejav vôle dlžníka (povinného) robí z notárskej zápisnice právny titul spôsobilý na exekúciu. Notárska zápisnica je notárska listina, pre ktorú zákon stanovuje formálne náležitosti a len ak tieto náležitosti obsahuje, je verejnou listinou. Nedostatok niektorej náležitosti má za následok, že listina označená ako notárska zápisnica, nie je verejnou listinou, u ktorej sa správnosť obsahu, ktorý je v nej uvedený, predpokladá v zmysle § 134 OSP. Notárska zápisnica je verejná listina, ktorá je bez ďalšieho platná v celom rozsahu, ale v prípade ak nemá náležitosti, ktoré zákon vyžaduje, nie je ani verejnou listinou ani spôsobilým exekučným titulom.

Notárska zápisnica, ktorú oprávnený predložil ako exekučný titul, nie je listinou o právnom úkone o uznaní dlhu povinného, lebo pre neplatné splnomocnenie účastníka na strane povinnej osoby nie je verejnou listinou.

Exekučný súd správne uzavrel, že Mgr. K. nebol splnomocnený na to, aby ani sám, ani prostredníctvom ďalšieho, ním splnomocneného zástupcu, za povinnú uznal dlh jednak z dôvodu neplatnosti splnomocnenia, a jednak z dôvodu rozporu záujmov povinného a zástupcu.

Povinná osoba zmluvu vrátane splnomocnenia podpísala dňa 29. 04. 2005. Splnomocnenie zmluvného úverového dlžníka je jednostranný právny úkon určený druhej zmluvnej strane, za ktorú v momente, keď zmluvu podpísala, konal mandatár, ktorý nie je totožný s osobou Mgr. T. K. Povinná sa v čase podpísania splnomocnenia a ani neskôr nedozvedela, či splnomocnenie označená osoba prijala. Z vecných a časových súvislostí vyplýva, že osoba zástupcu oprávnenej osoby, rozsah splnomocnenia a určenie činnosti, na základe ktorej mal vzniknúť určitý právny vzťah na ťarchu zastúpeného, boli známe. Konanie osoby zástupcu určené v splnomocnení, ktorý vykonával úkony v prospech

navrhovateľa, bolo však od momentu prijatia splnomocnenia v rozpore so záujmami zastúpeného. Za povinnú konal advokát, ktorý o povinnej osobe mohol mať v čase prijatia splnomocnenia vedomosť, že je dlžníkom, prípadne v omeškaní s peňažným záväzkom a že si uvedeného advokáta nevybrala sama, ale jej ho určil veriteľ. Takýto stav nasvedčuje, že prijatím splnomocnenia sa Mgr. K. zaviazal konať podľa pokynov a v prospech oprávneného, ktorý z predložených listín nevyplýva priamo, ale existencia právneho vzťahu medzi splnomocnencom dlžníka a oprávneným sa dá nepochybne vyvodiť zo splnomocnenia, ktoré dal oprávnený Mgr. K. pre spísanie notárskej zápisnice na formulárovom tlačive úverovej zmluvy.

Podľa § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka zastupovať iného nemôže ten, ktorého záujmy sú v rozpore so záujmami zastúpeného.

Exekučný súd exekúciu zastavil z dôvodu, že notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom. Pokiaľ oprávnený v odvolaní namieta nemožnosť získať po rozhodnutí exekučného sudu o zastavení exekúcie iný exekučný titul, napr. vykonateľné rozhodnutie súdu, možnosť vzniku takýchto dôsledkov spôsobil sám, nerešpektovaním § 2 ods. 3 OZ. Odvolanie oprávneného proti výroku ktorým súd rozhodol o neprípustnosti exekúcie a zastavil ju, nebolo dôvodné. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne.“

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 2007 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nezasahuje neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy

nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti týkajúcej sa namietania porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 16 CoE 47/2011-25 z 30. marca 2011

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou

verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že ním došlo k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá

by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2011